

Arrest

nr. 136 748 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. MEULEMANS, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 april 1977.

Op 8 december 2011 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 6 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2011 werd ingediend door:

Naam: B. [...] Voorna(a)m(en): N. [...]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40bis §2 stelt dat: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of vervoegen (...).'

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op familieleden van een Belg, voor zover betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond OP heden ten laste te zijn en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon:

- De voorgelegde stortingsbewijzen van Western Union dateren van 2006, 2007 en 2008, en zijn bijgevolg niet recent genoeg om aan te tonen dat betrokkene in tenminste zes maanden voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

- Om te bewijzen dat de Belgische referentiepersoon over voldoende huisvesting beschikt, legt de betrokkene een huurcontract voor dat is ingegaan 01.09.2009. Dit huurcontract staat op naam van betrokkene zelf en van zijn partner. Ook uit rijksregister blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene niet op hetzelfde adres wonen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor waaruit moet blijken dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de huur en de nutsvoorzieningen of dat de betrokkene hiervoor in het verleden financieel gesteund werd door de referentiepersoon.

- Op 24.01.2012 deed betrokkene bovendien een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Uit de voorgelegde documenten van deze aanvraag blijkt dat betrokkene sinds 17.01.2011 over een contract van onbepaalde duur beschikt en dat hij een gemiddeld maandloon, berekend op basis van de lonen van augustus 2011-oktober 2011, heeft van €2124,83.

Gelet op bovenstaande feiten kan bezwaarlijk gesteld worden de betrokkene ten laste is en is geweest van de referentiepersoon.

Verder kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn.

Betrokkene legt een werkloosheidsuitkering dd mei 2011 - december 2011 van de Belgische referentiepersoon voor. Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en de betrokkene een maandelijks uitkering bewijst tussen de €922,05 en €426,88 zijn de bestaansmiddelen van de Belg niet voldoende toereikend. Ook gezien de huishuur van €425 en de gezinssamenstellingen van betrokkene en van de referentiepersoon zijn de bestaansmiddelen niet toereikend zoals hierboven bepaald.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en wordt het verblijf daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13

mei 1955 (hierna: het EVRM), van de “anti-discriminatiewet van 10 mei 2007” en van “het gezins-herenigingsrichtlijn”.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt :

[...]

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu duurzame familie band, blanco strafregister, schoolgaande kinderen) en de bescherming van de belangen van de • staat (uitwijzingsbeleid - voordeel voor de staat : verzoeker heeft een inkomen van 2124,83 Euro en draagt zelfs zorg voor zijn bejaarde wat maakt dat deze niet ten laste van de gezondheidssector valt) op hetwelk-inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat “de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed” alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier.

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat de belangenafweging (evenredigheidstoets) duidelijk niet werd gemaakt ondanks de nieuwe wet van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011 zulks voorziet;

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch en gezinsleven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijter / Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaqim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (bestaan van een arbeidsovereenkomst die al meer dan 3 jaar wordt uitgevoerd, ernstig zieke en hulpbehoevende vader die weduwe is, blanco strafregister) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid doch waarbij anderzijds een persoon wordt gerepatrieerd die inkomsten voor de staat realiseert en de kosten van de zorgsector beperkt) op hetwelk de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is van het nationaal recht en eens van samenwonen sprake is (in casu vader en zoon) kan de verzoekende partij zich steunen op gezinshereniging en zich beroepen op artikel 8 van het EVRM waardoor er sprake is van inmenging zodat in de bestreden beslissing moet nagegaan worden of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O. ;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 208), T. Vreemd. 2009 blz 222

Dat bovendien haar belang, wat door de wet niet wordt omschreven, maar geïnterpreteerd wordt door de Raad bestaat en dit belang niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Zie EHRM 20 april 1004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirnov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 september 2010, nr. 109/2010 Dat zelfs het kleinste belang volstaat inzake gezinshereniging, al dan niet lid van een burger van de Unie.

Zie arrest van 13 maart 2012 nr. 77 134 in de zaak RvV 80 470 - stuk 5).

Aangezien betrekkelijk de motieven die hebben geleid tot een weigering kan opgemerkt worden dat deze uit drie onderdelen bestaan :

A) Om beroep te kunnen doen op artikel 40ter moet de referentiepersoon beschikken over bestaansmiddelen die minstens 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1. 3° van de wet van 26 mei 2002 (inzake leefloon) bedragen.

Aangezien de Raad van State in zijn advies erop wees dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimum bestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun, waarin het Hof stelde dat de lidstaten, bij het opleggen van inkomstenvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, ni bevordering van gezinshereniging.

Dat derhalve de motivering in strijd is met het Gezinsherenigingsrichtlijn.

Zie HvJ C-578/08, Chakroun v Minister van Buitenlandse Zaken, 2010

Zie Vreemdelingenrecht academiejaar 2011 -2012, MC Foblets & D. Vanheule, blz96

Dat trouwens conform artikel 10 § 5 VW voorziet dat indien niet aan deze minimum voorwaarden wordt voldaan de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling, die vervoegd wordt en deze van zijn gezinsleden, moet bepalen welke middelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare diensten (OCMW, ...)

Dat gelet op het inkomen van verzoeker ni 2124,84 Euro (niet betwist door DVZ) de huidige tussenkomst van vader niet meer relevant is maar wel de steun die in het verleden zich heeft voorgedaan en minstens 6 maanden voorafgaand aan de aankomst is België van verzoeker is gestart.

Dat immers uit de verklaring van het OCMW dd 21 februari 2012 blijkt dat verzoeker nooit OCMW steun heeft genomen zodat de ratio legis van wetgeving inzake is bereikt, meer nog zoals blijkt uit het gezinsherenigingsrichtlijn, zijn er voordelen aan de bevordering van gezinshereniging : verzoeker kan thans in staan voor zijn vader dewelke naar mate diens ouder worden meer onze zorgsector zou belasten.

Dat in elk geval DVZ moeilijk kan ontkennen dat in de periode dat verzoeker in Armenië verbleef hij wel degelijk werd onderhouden door zijn vader (zie bestreden beslissing voor wat betreft 2006, 2007 en 2008) zodat op dat ogenblik gelden die vader in België verdiende of ontving ten goede kwamen aan de economie in Armenië, wat niet de bedoeling kan zijn van de regelgeving die in België van kracht is.

B) Er dient het bewijs van voldoende huisvesting geleverd te worden.

Aangezien verzoeker wel degelijk het bewijs heeft geleverd van voldoende huisvesting doch deze volgens de bestreden beslissing niet elders mag zijn dan waar vader woont.

Aangezien hier opnieuw naar de ratio legis van de wettelijke bepalingen moet gekeken worden : verzoeker mag niet afhankelijk worden van het Belgische opvangnet zoals bvb op de wachtlijst staan voor het bekomen van een sociale woning.

Aangezien van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij met een voltallig gezin van 4 leden intrekt in het kleine appartement van vader.

Dat om te spreken van een gezinscel bovendien samenwoonst absoluut geen vereiste is waarbij DVZ dit zelf in meerdere beslissing laat noteren - zie arrest nr. 10791 van 29 april 2008 in de zaak RvV 19537/11

Zie RvSt 24 april 1995

Dat trouwens van het ogenblik dat de vader van verzoeker niet meer zelfstandig zou kunnen leven verzoeker heeft aangeboden aan vader om in te trekken in zijn gezin;

C) Er dient aangetoond te worden dat verzoeker in het verleden (voorafgaand aan de aankomst in België) ten laste is geweest van de referentie persoon.

Aangezien DVZ haar beslissing manifest kennelijk onredelijk is nu zij zelf stelt : "De voorgelegde stortingsbewijzen van Western Union dateren van 2006, 2008 en 2008 en zijn bijgevolg niet recent genoeg om aan te tonen dat betrokkene tenminste zes maanden voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon"

Aangezien de beslissing van DVZ onredelijk is in die zin dat zij met deze redenering een voorwaarde aan de wet toevoegt.

Dat immers enkel wordt gesteld dat minstens zes maanden voor de aanvraag tot gezinshereniging er steun is geweest : maw meer dan zes maanden steun voordien is toegelaten.

Dat nergens in de wet staat opgenomen dat deze steun recent moet zijn !

Dat integendeel wordt aangetoond dat wanneer verzoeker met zijn gezin in Armenië is er wordt overgegaan tot steun door de vader waardoor de gelden die in België door vader worden ontvangen richting Armenië vertrekken. Dat juist deze operatie wordt vermeden door de gezinshereniging te bevorderen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In zoverre verzoeker verwijst naar de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoeker volkomen in gebreke blijft om een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken. Verzoeker verduidelijkt zelfs niet ten opzichte van welke categorie van personen hij ongelijk behandeld zou zijn en laat tevens na te duiden waaruit de discriminatie zou bestaan.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"[...]"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"[...]" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Opdat verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou kunnen maken, dient hij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig aan te tonen.

"[...]" (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Immers werden ten aanzien van zijn echtgenote en zijn kinderen eveneens beslissing tot weigering van verblijf genomen, waardoor verzoeker niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven op onevenredige wijze zou verstoren.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn vader, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker nalaat het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

Het loutere feit dat verzoeker beweert dat zijn vader hulpbehoevend is, volstaat niet opdat het bestaan van de bijkomende elementen van afhankelijkheid zou zijn aangetoond.

De verwerende partij wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding

van zijn vader met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5april2002). Daarenboven wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet aantoont dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn vader. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin of zijn vader wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in strijd is met de gezinsherenigingsrichtlijn (2003/86/EG), vermits de kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimum bestaans-middelen niet verenigbaar zou zijn met de voormelde richtlijn.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker op 08.12.2011 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische vader op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"[...]"

Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dienen de te vervoegen Belgische onderdanen aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken, om de bloedverwant in neerdalende lijn effectief ten laste te nemen.

Verzoeker kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de richtlijn 2003/86/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

"[...]"

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

"[...]. "

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese

Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de gezinssamenstellingen van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

De gemachtigde van besliste terecht dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van zijn partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren.

Het loutere feit dat verzoeker nooit OCMW steun zou hebben genoten, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat verzoeker op 08.12.2011 een aanvraag tot gezinshereniging indiende, is het geenszins onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat stortingsbewijzen van 2006, 2007 en 2008 onvoldoende recent zijn als bewijs dat verzoeker ten minste zes maanden voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, met name zijn vader.

Terwijl het evenmin onredelijk is te oordelen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, gelet op het feit dat slechts stukken worden voorgelegd betreffende een werkloosheidsuitkering van verzoekers vader.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. Rv.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd.

Uit de tekst van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging moet worden bewezen dat de Belgische onderdaan over voldoende huisvesting beschikt.

De verwerende partij laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door verzoeker slechts een huurovereenkomst op eigen naam werd voorgelegd. Aldus is het geenszins

onredelijk om dergelijke huurovereenkomst niet te aanvaarden als het bewijs van de behoorlijke huisvesting van de Belgische onderdaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou geoordeeld hebben dat samenwonen een noodzakelijke voorwaarde is voor het bekomen van een verblijfsmachtiging in functie van een ascendent, echter dient te worden aangetoond dat men op heden ten laste is en in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft nagelaten dergelijk bewijs te leveren.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd, door te eisen dat de verleende steun recent moet zijn. De verwerende partij verwijst dienaangaande nogmaals naar de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde.

"[...]"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Tevens is de beslissing ten genoegte van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoeker niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

2.1.3.2. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: "(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij de gezinshereniging met haar moeder aanvraagt.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf op rust op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het

verleden en op heden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en, anderzijds, is er een tweede motief gegrond op het feit dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende toereikende bestaans-middelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief omdat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat zij in het verleden, dit is voor het indienen van de aanvraag, ten laste is van deze Belgische onderdaan. Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar moeder. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat zij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde de verzoekende partij stortingsbewijzen van Western Union daterend van 2006, 2007 en 2008 voor, zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing. De verwerende partij oordeelde dat deze stukken niet toelaten te concluderen dat zij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten nog ten laste was van haar moeder. Dit standpunt is niet incorrect of kennelijk onredelijk, gelet op het gegeven dat de stukken dateren uit 2006, 2007 en 2008 terwijl de aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten ingediend werd op 8 december 2011. Daarenboven staat de huurovereenkomst van de woning in België op naam van de verzoekende partij en haar partner. Er worden geen

bewijsstukken bijgebracht dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de huur, de nutsvoorzieningen of dat de verzoekende partij en haar partner hiervoor financiële steun van de referentiepersoon hebben gekregen. Ook blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat de verzoekende partij niet bij de referentiepersoon woont. Dit wordt evenmin door de verzoekende partij weerlegd.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonst dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. Dit wordt daarenboven in het verzoekschrift niet weerlegd.

Voorts legt de verwerende partij de verzoekende partij geenszins een bijkomende voorwaarde op die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

De verzoekende partij kan als descendent van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – minstens wordt dit niet aangetoond – zich niet dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door de verzoekende partij een verblijfsrecht te ontzeggen, diens Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013:

“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).”

“68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci).”

Waar de verzoekende partij een betoog ontwikkelt ten aanzien van het tweede motief van de bestreden beslissing, waarin wordt gemotiveerd waarom de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als voldoende toereikend kunnen worden beschouwd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonst in het verleden ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De kritiek van de verzoekende partij op het tweede motief, zoals naar voren gebracht in het tweede onderdeel van het middel, dient dan ook niet verder te worden bekeken.

Aangezien de verzoekende partij op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden en op heden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, wat één van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit de aanvraag te weigeren.

2.1.3.3. *In casu* vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar moeder. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid

van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze voor haar bejaarde ouders zorgt. Hiervan wordt geen enkel begin van bewijs bijgebracht. Het administratief dossier bevat een verklaring van 2011 van dokter V.G. waarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij voor haar ouders zorgt en dat die verschillende gezondheids-problemen hebben. Er wordt verder niet gepreciseerd welke zorgen er toegediend worden door de verzoekende partij en welke gezondheidsproblemen de ouders hebben. De bestreden beslissing houdt niet in dat de verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische moeder en verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart eens de verzoekende partij op afdoende wijze aantoonde te voldoen aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Met betrekking tot het privéleven wijst de verzoekende partij op het feit dat ze in België werkt en dat haar kinderen hier schoollopen. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, werk heeft en haar kinderen hier schoollopen. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ook vermeldt de verzoekende partij enkel het schoollopen van de kinderen, maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Voorts heeft de Raad van State reeds gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277).

Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij meent dat artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, wordt erop gewezen dat dit artikel geen formele motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 13 mei 2002, nr. 106.505, RvS 29 juni 2010, nr. 205.942, RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Voorts voert de verzoekende partij ook de schending aan van *“artikel 10, 11 en 191 GW en de schending van de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007, alsook artikel 6 [..]van het EVRM, het gezinsherenigings-richtlijn”*. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS